

BROBYGGEREN FRA DEGNESTAVNEN

VED FLEMMING RØGILDS

NIELS ERIK BAY ER LEDER AF DEN BEMANDEDE LEGEPLADS DEGNESTAVNEN I DET KØBENHAVNSKE NORDVESTKVARTER. DET HAR HAN EFTERHÅNDEN VÆRET I TYVE ÅR, UDEN AT DER ER SÆRLIGT MANGE ANDRE END BRUGERNE, DER HAR VÆRET KLAR OVER DET. I 2005 LAVEDE FILMINSTRUKTØREN RENÉ BO HANSEN FILMEN "PAS PÅ NERVERNE" OM HANS ARBEJDE MED BØRNENE DERUDE. DET ER EN MEGET BEVÆGENDE FILM, DER VISER ET UORTODOKST MENNESKES ARBEJDE MED DE BØRN OG UNGE, HAN ELSKER OVERALT PÅ JORDEN. NIELS ERIK BAY ER BÅDE BLEVET BERØMT OG BERYGTET FOR DEN PÆDAGOGISKE METODE, HAN BENYTTET SIG AF, FOR AT SKABE DET NORMDANNENDE FÆLLESSKAB, HAN HAR UDVIKLET PÅ DEGNESTAVNEN. I DET FØLGENDE KAN MAN LÆSE NIELS ERIK BAYS EGET SYN PÅ SIT ARBEJDE. BAYS FORTÆLLING EFTERFØLGES AF EN SAMTALE MED RENÉ BO HANSEN OM, HVORFOR OG HVORDAN HAN LAVEDE FILMEN "PAS PÅ NERVERNE".

Jeg har arbejdet på Degnestavnen i tyve år. Legepladsen er opkaldt efter en vej, Degnestavnen. Den er omgivet af de store boligkomplekser, der ligger fra Skoleholdervej og hele vejen ned til Tomsgårdsvej. Det var der, de børnerige familier flyttede til i 1930erne, og så blev der lavet en kæmpestor plads i midten, hvor børnene skulle lege. Der var mange børn dengang. Det var bare danske børn. Jeg boede selv et andet sted, da jeg var lille, men jeg kan huske, at vi mødtes i gården, og at vi løb rundt og legede dernede, og at der var gynger og karusseller, vi kunne lege med. Det skete også, at vi mødtes gårde mod gårde, og at vi havde de der juletræstammer, og så skulle vi slås. Der var også territoriekampe dengang. Det var først i begyndelsen af 1950erne, at de begyndte at lave de bemandede legepladser, hvor man skulle lege med børnene i stedet for, at viceværten skulle rende rundt og skælde ud, eller forældrene hele tiden skulle diskutere indbyrdes, fordi børnene ikke opførte sig ordentligt. Det begyndte med, at der kom nogen med en vogn med legetøj, samtidig med at de satte rundbold og fodbold igang, så der kunne komme ro over feltet.

Senere fandt man ud af, at man også

FOTOS FRA FILMEN "PAS PÅ NERVERNE"

kunne få pædagoger derud, så man havde en fast åbningstid. Det er noget nyt, at legepladsen er åben hele døgnet. Der er jo ikke nogen, der pakker fodboldbanen sammen, og man kan selv have en fodbold med. Det er der altså sammen. Det er deres sted. Men det er selvfølgelig rigtigt, at det er mig, der har været med til at skabe normerne derude. Jeg går ind og strukturerer det, der sker. Du kan enten vælge at sige, at det er dem, der leger, og så kan du nøjes med at holde opsyn med dem, eller også kan du gå ud og sige noget til dem og intervenere og skælde ud. Det er et stort kaos. Det kan ikke lade sig gøre, at de leger fri leg, for så er det jungleloven, der kommer til at gælde, og når det sker, er det de store eller de stærke, der mobber de andre væk, og det går ikke. Der skal være en, der styrer det. Det er derfor, der helst skal være flere voksne derude, og jeg styrer dem altså gennem de der gruppeaktiviteter, der primært drejer sig om fodbold, for de vil jo godt spille fodbold. Når jeg er der, er det mig, der styrer stedet. Men der er selvfølgelig også fri fodbold.

Alle kan komme og spille, som de vil. Når jeg ikke er der, kommer de store og bruger banen. Det hele skal bruges af beboerne. Det er et fritidsareal for kvarterets beboere, og så går man ud fra, at det er under publikums beskyttelse. Det vil sige, at forældrene også passer på det. Når den indstilling fungerer, kører det næsten af sig selv. I dag kommer de fædre, jeg havde som små, med deres børn, og så fortæller jeg dem, at deres fader har spillet fodbold her. De har gode minder om den tid og taler stadig om det, selv om det er tyve år siden, at de lavede det mål, der gik lige ind i trekanten.

Jeg ved godt, at der er nogen af fædrene, der siger, at jeg nærmest har været deres reservefader. Der er nogle af de gamle drenge, der er klippet ind i filmen om Degnestavnen, der giver udtryk for, at jeg har reddet deres liv, og det blev jeg selvfølgelig meget glad for at høre. Jeg troede slet ikke, jeg havde haft så stor en betydning. Når jeg hører de gamle sige, at de ikke ville være blevet ordentligt integrerede i det danske samfund, hvis det ikke havde været for mig, for det er der faktisk nogen af dem, der siger, bliver jeg da stolt. Så kan jeg se en mening med det hele. Nu er jeg klar over, at det her det betyder noget, og at det, jeg laver, ikke er så tåbeligt igen. Nu har jeg selv forstået, hvad det er, jeg laver. Så skal jeg bare sørge for at blive ved med at være den, jeg er, fordi det har vist sig at være godt nok, selv om der har været en del debat om den

pædagogik, jeg benytter mig af. De pædagogstuderende kommer jo herud, fordi filmen viser at der er tale om en god pædagogik, selv om det er svært at få det hele med i sådan en film, og jeg er da også villig til at tale med dem, så de kan forstå, hvad meningen med det hele er.

PAS PÅ NERVERNE

“Pas på nerverne” blev optaget på et år. Den er instrueret af René Bo Hansen. Han gik rundt med sit kamera, og det endte med, at børnene forglemte sig, da optagelserne for alvor begyndte, for så skulle de koncentrere sig om fodbolden. Jeg spurgte dem selvfølgelig, om de ville være med, og der har da været nogen, der har sagt nej. Man skal være klar over, at der ikke er tale om skjult kamera. Men det fantastiske er, at han har fået dem til at forglemme sig selv, og at jeg også forglemmer mig selv. Jeg står på et tidspunkt og tænker, at jeg ikke må sige noget forkert til børnene, men det glemmer jeg, så jeg hidser mig også op. Jeg har lige siddet og holdt et foredrag for en af dem om, at nu skal han huske at forholde sig roligt, og så begynder kampen, og så kan man se, at jeg råber og skriger, og det siger de så til mig, hvorefter jeg svarer: “Ja, der kan du se, hvor svært det er.” “Der havde du nerver på”, siger de så. “Ja, det gælder for alle mennesker. Det er ikke bare noget, man kan styre”, svarer jeg så. Jeg har i tidens løb brugt vendingen “Pas på nerverne”. Det er derfor, filmen er kommet til at hedde det. Når jeg siger, at det trækker fra i papirerne, hvis de ikke kan styre sig, er det for at dæmpe dem ned, for hvis der er en, der er på vej til at køre op, så er det jo synd, han kører ud, for de ved, at de skal vurderes bagefter, og de ved, at det bliver offentliggjort. Det er da også sjovt at se, når de sidder og diskuterer, hvor mange point de har fået. Det er et meget indviklet system, for det skal vurderes efter, hvor mange gange de har spillet, og så skal der jo regnes, og jeg lader dem bare regne, og når vi nærmer os det tidspunkt, hvor vi skal finde frem til, hvem der er blevet årets spiller, kommer de alle sammen og siger: “Jeg er blevet årets spiller. Jeg har regnet ud, at jeg er blevet årets spiller.” Og så kommer der en anden

og siger det samme, og så må vi regne om igen, og vi regner og regner, og til sidst har vi så fundet ud af, hvem der har vundet. Det er også en øvelse, og så sidder de faktisk og siger til hinanden, at dengang havde du enormt mange nerver, og hvis du ikke havde haft nerver på dengang, havde du været højere oppe. Så de begynder at forstå kategorierne, og hvordan pointene bliver lagt sammen, og det er meget vigtigt, for det indgår jo i en helhed. Hvis de andre hold kun stillede med hold, der havde lært noget om deres egen adfærd, fik vi ikke de der kampe, hvor det hele ender i kaos, fordi de to hold kommer op at slås med hinanden. Det er derfor, vi skal passe på, at de ikke bliver gejlende op, og at der ikke bliver nogen krig, for hvis vi har tabt, så har vi bare tabt. Det skal jeg hele tiden forklare dem, når vi går derfra, for vi kommer jo igen til næste år. Det er flot, at vi har spillet mod B93 og Brønshøj og alle mulige andre klubber. Det er flot, at vi spiller mod Brønshøj i den afgørende kamp, og så kommer i semifinalen, for så spørger Brønshøjs træner mig om, hvad det er for en klub. “Er det en legeplads?”, spørger han. “Ja, det er bare nogen, vi har samlet op, der spiller igen og igen”, svarer jeg. Det var sjovt at kunne sige det. Men de fungerer som et hold. Det er det, det drejer sig om. Når de spiller indendørs fodbold, er det teknisk set vigtigt, at de har fuldstændig tjek på sig selv, og at udskiftningerne kommer på det rigtige tidspunkt. Det er minifodbold, de spiller på legepladsen. Der er fem på hvert hold, og vi har mange kampe, for en kamp varer kun ti minutter, og de kommer klokken to hver dag efter skole, og så styrter de herved for at se, hvor mange der er kommet, og så bliver de delt op i hold, og vi spiller alle mod alle, og sådan kører det indtil halvfem om eftermiddagen, og så er de også dødt trætte. Så håber jeg, de går hjem, og lader være med at lave ballade på gaden. Det kan de ikke, for det er de alt for udmattede til. De bliver jo hejlede igennem, og de ved, at de hele tiden er under bedømmelse og vurdering. Så de skal hele tiden stramme sig an. De må ikke falde hen, for i det øjeblik, de falder hen, laver de fejl og så falder de ned på listen.

Når året er omme, skal de have en samlet vurdering, og så skal der uddeles en pokal. Det går de meget op i, og jeg synes, de skal have den belønning. De vinder pokaler til legepladsen, og det er flot, og det snakker vi om, for så får de en vis tilknytning til legepladsen. De bliver glade for stedet. De bliver stolte af stedet, og de nye, der kommer ind, bliver præsenteret for dengang, vi vandt de og de pokaler. Der er historier på det hele. Men der er selvfølgelig nogen, der ikke kan klare de otte måneder, en turnering varer, men flertallet bliver grebet af det. Spændingen er der i hver kamp, og jeg blander hele tiden holdene efter styrke, for mange af dem, der ikke er så gode, bliver flyttet rundt på de forskellige hold. Det er altid de stærke, der slår hinanden ud, men de, der ikke er så gode, kan godt være på vinderholdet. Vi laver også en sejrliste, og så er der nogen, der ikke kan forstå, at der er en af de mindre gode, der har mange sejre, men han har bare været på vinderholdet flere gange end nogen af de andre, og han bliver så glad. Sikke en oplevelse at få. De bliver jo fremhævet, når de har lavet noget godt. Det ser man også i filmen med Allan, der ikke var så fremragende igen, men efterhånden havde lært noget. Han kommer ind og laver det afgørende mål, for han får bolden, da der ikke er mere end et halvt minut tilbage af kampen, og så skyder han, og bolden rammer imellem dem allesammen og går lige i mål. Det er jeg selvfølgelig oppe at kommentere med det samme. Fremragende set! Det er spilforståelse af klasse. Han ser lige det eneste sted, den kan ligge. Der er et hul, og han scorer selvfølgelig. Hans hold bar ham i guldstol og løb med ham ned til deres egen banehalvdel, og han sad deroppe med sin hue. Han var så glad. Nu er det ikke bare mig, der har sagt, at han er god. Han er blevet anerkendt af gruppen. Han har fået en høj stjerne, og de snakker om, at han er god, og det vil de blive ved med at snakke om. De vil blive ved med at snakke om, dengang han lavede det afgørende mål, og at han har forstand på fodbold. Det er den slags, der gør det sjovt at lave sådan noget, som jeg gør.

NERVERNE ER EN SOCIAL KATEGORI

Du vil godt vide, hvorfor jeg bruger det der pointsystem som pædagogisk metode. Det er der jo mange, der har villet høre om. Det så man med skepsis på før i tiden, selv om drengene syntes, det var sjovt. Det er både noget med karakterer, for de bliver vurderet, og så er det noget med konkurrence. Det er faktisk en form for styringsproces, jeg bruger der. Når vi skal til at spille fodbold, for det er det, de er mest interesseret i, og har den legeplads, der nu er blevet renoveret på grund af kvartersløftet herude i Nordvest, og så begynder at spille, viser det sig, at det går i opløsning. De bliver uvenner allesammen. De begynder at diskutere, om der var mål eller frispark, og de, der ikke kan fremhæve sig selv, kommer ud på et sidespor eller bliver mobbede, og så tænkte jeg, at der ligger der en pædagogisk opgave. Det må jeg se at få styr på, og så går jeg selv ind i det og begynder at koordinere det og vise dem, hvordan man også kan spille, og hvad taktik er for noget, samtidig med at jeg fortæller dem, at de har mulighed for at spille mod andre legepladser, hvis de tager sig sammen, for så kan de blive til et hold. Så er jeg pludselig blevet til en autoritet, og de spørger mig bagefter, hvordan de spillede, og så tænkte jeg, at jeg måtte kunne bruge, at de ville have min vurdering, og så lavede jeg et system. De var ophidsede og skældte hinanden ud, og så sagde jeg, at det var meget godt, at de var gode til teknik, og at de havde taktisk forståelse, men at det gik ud over spillet, at de hidsede sig så meget op, som de gjorde, selv om jeg godt var klar over, at de var nervøse. Jeg fortalte dem, at man skulle være stille og rolig, og at man skulle kunne beherske sig. Du forvirrer hele holdet, og du bliver også selv forvirret, hvis du er helt kulret oppe i hovedet, sagde jeg. Så begyndte de at lytte og høre efter, hvad jeg sagde. Jeg blev pludselig en autoritet på det område, og de fandt efterhånden ud af, at det også kunne udvikle dem adfærdsmæssigt. Derefter begyndte jeg at udvikle systemet. Jeg lavede selvfølgelig en kategori for teknik. Det er, hvis man har talent for det, for der er nogen, der har et med-

født talent, og andre, der ikke har et sådant. Det gør jeg til en vurderingskategori, hvor man kan blive placeret fra et til fem, for så kan man se, om man har spillet mere eller mindre godt. Jeg havde også en kategori, som jeg kaldte for spilforståelse. Der skal man bruge hjernen, og så var der nogen, der havde forstand på det, for de vidste, hvordan man skal læse spillet, og hvordan man skal placere sig, og hvordan taktikken skal være, når man skal ned og forsvare sig, og når man skal frem og angribe, for de, der er alt for ivrige og tror, de er verdensmestre, de farer rundt og råber efter bolden, men holdet ender alligevel med at tabe. Det er jo et holdspil. I spilforståelse skal man bruge hjernen, og det er der nogen, der kan, og de får høje point, mens de, der råber og skriger, får lave point i spilforståelse. Så er der også kondition. Det er ikke noget medfødt, men til gengæld noget, alle kan lære. Det er bare noget med, at man har energi, og at man er med frem og tilbage, og at man gør noget for at få fat i bolden. På det punkt er der mange af dem, der ikke er så dygtige igen, og her er det igen dem, der står og råber og skriger for at få bolden, der får lave point, og så bliver det igen nerverne, der bliver afgørende, og det er jo ikke godt. Det er vigtigt, at de er stille og rolige og høflige drenge, der hverken skælder ud eller kommanderer med nogen eller siger noget til dommeren. Hvis de ikke gør det, har de nerver af stål, og så skal de have fem point. Og hvis de har afleveret rigtigt nogle gange, har de en god spilforståelse, og hvis de også er teknisk gode og har en god kondition, kan de begynde at lægge alle kategorierne sammen og se, hvad de får, og her er det ham med alle nerverne, der får de færreste point. Det er det, der trækker ned. Så jeg giver dem en adfærdsprofil, hvor jeg vægter den sociale adfærd højt.

Nerverne er en social kategori, og adfærdsprofilen viser, om du rent menneskeligt er i stand til at fungere sammen med andre. Den viser, om du er en god kammerat, er loyal og hjælper, hvis der er en, der falder, og ikke bare står og venter på bolden, og om du er en person, som man kan lide og har sympati for og er nået der til, at man kan sige, at du er et venligt

menneske, som man godt kan omgås. Den viser, om man er en omgængelig person, der er socialt indstillet. Det er det adfærdsprofilen viser. Det gør ikke noget, at man har temperament. Det er fint at have temperament, men man skal kunne styre det. Man skal have selvkontrol. Det er ikke godt, hvis man skaber sig og bliver nervøs. Der er ikke noget smart ved at være nervøs og rundt på gulvet. Man skal kunne passe på nerverne. Når de begynder at forstå det, retter de sig efterhånden ind efter det. De ser pludselig, at de får flere point, hvis de bliver i stand til at styre nerverne, og jeg fortæller dem, at jeg nok skal hjælpe dem med at få ro over sig selv ude på banen. I det øjeblik, der er en, der begynder at skabe sig, fordi det hold, han spiller på, er bagud med et mål, så siger jeg, at det trækker fra i papirerne, hvis han ikke passer på nerverne, og så er han klar over, at det er henvendt til ham. Så siver det ind. Han skal jo have nogle muligheder for at lære at styre sig. I første omgang er det mig, der styrer, og så skal han selv kunne klare de pressede situationer, de kommer i, når de spiller mod andre hold. De opstår jo altid. Men det skal de ikke lade sig påvirke af. De skal ikke hidse sig op over det, siger jeg, og det viser sig også, at holdet kommer til at fungere meget bedre, når det sker. Vi vinder faktisk kampene, og sidste år kom vi endda i finalen i indendørsfodbold. Så når vi vælger hold, vælger vi dem, der er roligst. Selv om det er en fantastisk spiller, kan vi ikke have ham med, hvis han er helt umulig, for så ødelægger han holdet. Det er det, de skal forstå. Det er et samarbejde det her. Det er jeg hele tiden inde og forklare i min adfærd og i mine holdninger, og jeg dømmes også efter det.

VIDEN GIVER LYST TIL MERE VIDEN

I filmen koncentrerer vi os om drengene, men der kommer også piger. Der kommer mange piger, og jeg har også to kvindelige assistenter. Drengene kan godt have lidt svært ved at anerkende, hvad de kvindelige medarbejdere siger og gør. Men det lærer de så. Det er også en læreproces, men det betyder ikke, at pigerne ikke også kan være skrappe. Der er nogle skrappe

“MEN DET ER KULTURELLE INTERESSER, SOM MAN IKKE KAN FORVENTE, AT DE HAR ELLER KENDER NOGET TIL, OG SÅ SKAL MAN SELV FØLGELIG SELV VÆRE INTERESSERET, OG DE KAN JO MÆRKE PÅ MIG, AT JEG BLIVER HELT KULRET, NÅR JEG VISER DEM NOGET.”

piger, der kommer her, og der har også været piger, der har været med til fodbold. Vi tager dem med, hvis de vil spille fodbold. Jeg kan huske, at vi havde et pigevinderhold i 1997. Det var fantastisk. De spurgte, om de ikke skulle lave et hold, og de mødte de andre legepladser, og de blev legepladsmestre for pigerne. Der har været gode piger, som drengene anerkender, fordi de kan noget. De har været fremragende. De skal bare kunne dribble og aflevere, og så lærer de det også, og når de kan det, bliver de faktisk anerkendt, for ellers vil man ikke have piger med. Men de blev så trænet op, og da de snakkede meget om fodbold, tænkte jeg, at de også skulle være med, så de ikke bare skulle sidde og sy og strikke. Der skal være en ti-femten piger, hvis man skal samle dem til et fodboldhold, og det kan være svært, så hvis der ikke er nok, spiller de bare med

for sjov, og så er de væk igen. Drengene er her jo hele tiden. For dem er det fodbold det drejer sig om. De får fodbold fra klokken to i den gode sæson, og så kan de spille til klokken halvfem, for vi lukker klokken fem. Men det skal selvfølgelig ikke gå ud over deres lektier. Det er jo vigtigt.

Der er nogle af dem, der skal på lektiecafé, og jeg siger også, at det er det vigtigste, men at de ikke behøver blive nervøse. Vi tager hensyn til jer. Hvis I skal noget, taber I ikke point af den grund. Jeg skal nok sørge for at kompensere for det. Så spiller I bare en ekstra kamp, og så hjælper jeg dem også lidt med lektierne, for hvis de først kommer igang ved halvtretiden, har jeg lidt tid der. Men de kommer lige fra skole, og de skal altså ud og røre sig, så de kan komme af med al deres energi. Så kan de gå hjem og lave lektier efter fodboldkampene. Men der skal være

nogen, der fanger dem der, for hvis de bare kommer hjem, og forældrene ikke kan hjælpe dem, eller hvis de bare dalrer rundt i ungdomsklubben, hjælper det ikke noget. For de kan ikke rigtig noget, og så må de jo tage sig sammen og begynde at læse deres lektier. De skal bare koncentrere sig, for det kommer ikke af sig selv. De kan sagtens snakke, men det er nogle forfærdelige ord, de bruger. De udtrykker sig meget primitivt. Når de skal til at udtrykke sig lidt mere abstrakt, går det galt. De har ikke de begreber, der skal til. De har nogle konkrete ord, som de kan bruge til at trænge igennem, når de er ude i marken, for hvis de skal imponere de andre, så skal de jo sige fuck og alt det der for at sætte tingene på plads. Men hvis vi skal til at drøfte nogle ting og diskutere et emne, kan de ikke rigtig finde de ord, de skal bruge, og det er det, jeg lærer dem. Jeg lærer dem at blive verbale, og det viser sig faktisk, at de også kan det. Når de først har siddet og arbejdet med tingene og har udviklet deres sprog på den måde, er der nogen, der er verbalt gode, og de skal frem i lyset. De skal fremmes og ikke holdes nede. Så det gør jeg ved at vække en interesse for nogle kulturelle ting. Det kan være noget med nogle forfattere eller noget med billedkunst. Men det er kulturelle interesser, som man ikke kan forvente, at de har eller kender noget til, og så skal man selvfølgelig selv være interesseret, og de kan jo mærke på mig, at jeg bliver helt kulret, når jeg viser dem noget. Jeg kan godt lide at lære dem noget, og det tager de til sig, og så bliver de pludselig interesserede. Det er det, der tæller, og så kan vi lige pludselig komme til et punkt, hvor de selv begynder at opsøge viden eller begynder at spørge, hvem H.C. Andersen og Oehlenschläger var. Der er jo ingen af dem, der ved, at det var Adam Oehlenschläger, der skrev "Der er et yndigt land", når folk står og synger den til landskampene. Så jeg mener, at viden giver lyst til mere viden.

Du motiverer dem ved at arbejde med sådan nogle ting, og hvis det bliver en konkurrence, vil de godt være med. Der kan man tage alle aldersklasser, for det er mange gange de små, der er bedre til at

lære end de større. Det er bare ærgerligt, at de ikke er blevet fanget ind noget før. Men vi har nogle fordele herude, for jeg har dem jo, fra de er små. Det er ikke ligesom med en ungdomsklub, hvor du måske først møder dem, når de er en fjorten – femten år og først da skal til at bearbejde dem. Jeg har dem, fra de er små, og de har hørt om mig hjemmefra og har fået at vide, at de skal opføre sig ordentligt over for mig. Forældrene synes også, at det er godt, at de kommer hernede, så jeg har hele baglandet med mig.

DET ER LIGEMEGET HVOR DE KOMMER FRA

Jeg har fået lavet et fællesskab herude, hvor der ikke er nogen, der føler sig udenfor. De, der ser filmen, og dermed ser børnene første gang, skal helst kunne lide dem, og det gør de også. Folk er helt grædefærdige over, hvor søde børnene er. Man får en helt anden indstilling til indvandrerbørn. De er bare som alle andre børn. Det er ligemeget, hvor de kommer fra. Det er det, jeg har som mit overordnede mål. Med danske børn ville der være den samme form for bøvlg og ballade, og nu er de her på kryds og tværs. De har mange forskellige kulturelle baggrunde. De kommer fra mange forskellige lande, men vi skal have dem til at fungere sammen. Så det handler overordnet om, hvordan man er over for hinanden, og hvordan man fungerer sammen. Det er det, de skal finde ud af. Det ene øjeblik er man nede, og så driller man hinanden, og det er de samme ting, man siger til hinanden, uanset hvor man kommer fra. Det er det der hierarki, hvor man hele tiden vil være den, der styrer det hele, så der er en kamp mellem de stærke og de svage og hele den der junglelov. Det er de samme relationer, der altid har været, og som jeg selv kan huske. Man ved lige præcis, hvor man står i et sådant hierarki. Det kan være i skolen, det kan være i gården, det kan være på sportspladsen. Man ved lige præcis, hvor man står. Der er ham, jeg skal passe på, og ham, jeg skal være gode venner med, og ham, jeg bare lige kan hakke på. De ved allesammen, hvor de står. Men det er til gengæld også det, jeg kan arbejde med, ved at få blandet

rundt på dem. Der skal ikke være nogen, der bare bestemmer. Jo, jeg bestemmer. Jeg står øverst. Jeg sætter normerne, og dem skal de følge, og jeg tager opgøret med dem, der bryder normerne, for så oplever de, at der igen bliver orden, og så er alle faktisk trygge og har det godt. Det bliver de normer, der gælder, og de sørger faktisk selv for at videreføre dem. På den måde bliver det til et normdannende fællesskab, selv om det er meget løst i strukturen. Men det er de normer, vi har skabt, og ikke jungleloven. Det kan ikke nytte, at de bare leger, og at de selv løser deres konflikter, for det går altid ud over nogen. De skal lære at acceptere hinanden, og det er ikke sådan, at alle bare er venner med alle. Der er forskellige vennegrupper, men de skal være flinke over for hinanden. Det skal ikke være sådan, at der er en gruppe, der dominerer og bestemmer over de andre. Hvis de ved noget, bliver de selvfølgelig beundrede, og så er der det ved det, at de, der er gode til fodbold, bliver hevet ned i det her system, for ellers bliver det dem, der kommer til at dominere. De, der er interesserede i at gå videre med fodbold, forsøger vi at få videre i klubberne, for så kan de melde sig ind i Brønshøj, eller hvad der nu er af klubber, men så skal man også tage sig af dem, for ellers ryger de ud igen. Man skal vide, hvordan de har det. Ellers forsvinder de igen. Hvis fodbold bliver lidt for elitebetonet, ryger de ud igen, selv om de er gode. Så man skal sammensætte nogle hold, der passer til alle, hvor de er på samme niveau. Man skal finde dem, der passer sammen. Det er det, der er hele ideen oppe hos os. Det er en læreproces. Det er opdragelsesprocesser, vi arbejder med, så det er vigtigt, at de ikke møder den modstand, som de møder ude i samfundet, hvor det er blevet mere og mere polariseret.

VI VIL HAVE DEM

De kommer mange gange ud for, at de bliver bedt om at kradse hjem til deres eget land. Der viser vi så, at vi vil have dem, og at vi tager mod dem. Så hvis de også møder den åbenhed fra omverdenen, vil det udvikle sig i den rigtige retning, for så kan de se, at når de opfører sig sådan og

sådan, får de også positiv respons. Men de når ikke engang at vise, at de er søde og rare, førend der bliver skubbet til dem, fordi det er blevet så hårdt nu. Det er det, der er så fortvivlende. Mit håb er, at de vil blive modtaget af samfundet og ude på arbejdspladserne. Når de virkelig har gjort en indsats og har uddannet sig og skal ud og have en praktikplads og glæder sig dertil og så ikke kan få det, ved de godt hvorfor. Så vender det. Så begynder de at sige: "De vil ikke have os. Danskerne kan ikke lide os". Det ligger jo nogle gange i luften, at danskerne ikke kan lide dem, og at danskerne er dumme. Så kører det over i det der. Men så må vi sige til os selv, at vi skal gøre en forskel, for der er jo også andre danskere, selv om vi ikke kan beskytte dem mod skvadderhovederne, når de bliver udsat for racediskrimination og kommer tilbage til os og siger, at der ikke er nogen grund til, at de bliver talt til på den måde, de bliver talt til, fordi de er fra et andet land. I de tilfælde kommer der selvfølgelig en modreaktion. Så bliver tingene polariserede i stedet for, at vi finder hinanden. Men jeg siger også til dem, at det jo ikke kan nytte noget, at de i stor stil starter med at genere folk på gaden, så de gamle bliver bange for dem, når de løber op i bussen og skubber og regerer og svarer igen, når de bliver kritiseret. Tænk sig hvis I rejste jer op for en gammel dame i bussen, for det kunne jo være, at hun sagde: "Tak skal I have. Hvor er det sødt af jer." Det siger jeg til dem, selv om man selvfølgelig ikke kan garantere, at det sker. De skal bare opleve, at det hele ikke er centreret om, hvor de kommer fra, og at det har noget med deres kultur at gøre. De er børn her i landet, og de er her nu, og de er i det her kvarter, og vi skal finde ud af det sammen på hver vores måde. Vi er forskellige allesammen, men vi holder sammen. Vi har noget tilfælles. Det er ikke bare, at vi spiller fodbold. Det er noget specielt, vi har herude. Det er noget, de kan bruge senere, når de går igang med en uddannelse, eller får et arbejde og bliver en del af samfundet. Der er massevis af dem, der er integrerede, og endda velintegrerede, selv om man aldrig havde troet, at de ville blive det, for de bliver jo rettet op.